गोघाती बालघाती च स्त्रीहन्ता सर्व्वथा नृप । चक्री भव गदी राजन् शार्ङ्गी च सततं भव ।
नामधेयं वृथा मह्यं वासुदेवेति च प्रभो । शार्ङ्गी चक्री गदी शङ्खीत्येवमादि यथा मम ।
किन्तु वक्ष्यामि किञ्चित्तु शृणुष्व यदि मन्यसे । क्षत्त्रिया बलिनो ये तु स्थिते मयि जगत्पतौ ।
तथाऽनुब्रुवते त्वां हि जीवत्येव मयि प्रभो । यत्ते चक्रं महाघोरमसुरान्तकरं महत् ।
तत्तुल्यं मम चक्रस्य वृत्ततो न तु वीर्य्यतः । आयुधेष्वथ सर्व्वत्र शब्दसादृश्यमस्ति ते । १५३२०
गोपोऽहं सर्व्वदा राजन् प्राणिनां प्राणदः सदा । गोप्ता सर्व्वेषु लोकेषु शास्ता दुष्टस्य सर्व्वदा ।
कत्थनं सर्व्वदा कार्य्य जित्वा राजन्नृपाधम । अजित्वा किं भवान् ब्रूते स्थिते मयि च शस्त्रिणि ।
हत्वा मां ब्रूहि राजेन्द्र यदि शक्तोऽसि पौण्ड्रक । स्थितोऽहं चक्रमाश्रित्य रथी चापी गदासिमान् ।
रथमारुह्य युद्धेऽस्मिन् सन्नद्धो भव मानद । इत्युक्त्वा भगवान् विष्णुः सिंहनादं व्यनीनदत् ।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि कृष्णपौण्ड्रकयुद्धे एकनवत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २९१ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः शरं समादाय वासुदेवः प्रतापवान् । पौण्ड्रं जघान सहसा निशितेन शरेण ह । १५३२५
पौण्ड्रोऽथ वासुदेवस्तु शरैर्द्दशभिराशुगैः । वासुदेवं जघानाशु वार्ष्णेयं वृष्णिनन्दनं ।
दारुकं पञ्चविंशत्या हयान् दशभिरेव च । सप्तत्या वासुदेवन्तु यादवं वासुदेवकः ।
ततः प्रहस्य सुचिरं केशवः केशिसूदनः । हृष्टोऽसाविति मनसा संपूज्य यदुनन्दनः ।
आकृष्य शार्ङ्गं बलवान् सन्धाय रिपुसूदनः । नाराचेन सुतीक्ष्णेन ध्वजं चिच्छेद केशवः ।
सारथेश्च शिरः कायादाहृत्य यदुनन्दनः । अश्वांश्च चतुरो हत्वा चतुर्भिः सायकोत्तमैः । १५३३०
रथं राज्ञः समाहत्य तथोभौ प्रार्ष्णिसारथी । चक्रञ्च तिलशः कृत्वा हसन् किञ्चिदवस्थितः ।
पौण्ड्रको वासुदेवस्तु रथादाप्लुत्य सत्वरः । आदाय निशितं खड्गं प्राहिणोत् केशवाय सः ।
स खड्गं शतधा कृत्वा तूष्णीमासीच्च केशवः । ततोऽपरं महाघोरं परिघं कालसन्निभं ।
गृहीत्वा वासुदेवाय वासुदेवः प्रतापवान् । प्राहिणोद्वृष्णिवीराय सर्व्वक्षत्त्रस्य पश्यतः ।
तद्द्विधा जगतां नाथश्चकार यदुनन्दनः । ततश्चक्रं महाघोरं सहस्रारं महाप्रभं । १५३३५
त्रिंशद्भारसमायुक्तमायसस्यममित्रहा । आदायाथ महाराज केशवं वाक्यमब्रवीत् ।
पश्येदं निशितं घोरं तव चक्रविनाशनं । अनेन तव गोविन्द दर्पं दर्पवताम्बर ।
अपनेष्यामि वार्ष्णेय सर्व्वक्षत्त्रस्य पश्यतः । त्वामुद्दिश्य महाघोरं कृतमन्यद्दुरासदं ।
यदि शक्तो हरे कृष्ण दारयेदं महास्पदं । इत्युक्त्वा तच्छतगुणं भ्रामयित्वा महाबलः ।
चिक्षेपाथ महावीर्य्यः पौण्ड्रको नृपसत्तमः । अवप्लुत्य ततो देशात्तदुत्सृज्य महाबलः । १५३४०
सिंहनादं महाघोरं व्यनदद्वीर्य्यवांस्तदा । ततो विस्मयमापन्नो भगवान् देवकीसुतः ।
अहो वीर्य्यमहो धैर्य्यमस्य पौण्ड्रस्य दुःसहं । इति मत्वा जगन्नाथ उत्थितश्च रथोत्तमात् ।
ततः शिलां समादाय प्रेषयामास केशवे । तां शिलां प्रेषयामास तस्मै यदुकुलोद्वहः ।
पौण्ड्रेण सुचिरं कालं विक्रीड्य भगवान् हरिः । ततश्च चक्रमादाय निशितं रक्तभोजनं ।